ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Θεέ μου! στέναξε ὁ Γοδεφρῖδος. Θεέ μου, βοήθησέ με νὰ τὸν πείσω!

— Μὴν ἐπικαλεῖσαι ἀδίκως τὸ Θεό, ἀδελφέ μου, ἀφοῦ ὁ ἴδιος, πρὶν γεννηθοῦμε ἀκόμη, εἶχε γράψει στὰ ἄστρα τὴ μοῖρα τοῦ καθενός μας.

— Ἂν πεθάνῃς ἐσύ, θέλω νὰ πεθάνω κ' ἐγώ!

— Γοδεφρῖδε, Γοδεφρῖδε! φώναξε μὲ συγκίνηση ὁ Φλορεστάν, σκέψου ὅτι εἶσαι σύζυγος, σκέψου τὴ Δολόρα, σκέψου ὅτι πρέπει νὰ ζήσῃς γι' αὐτήν.

— Ἔρχονται! Ἔρχονται! φώναξε ἄξαφνα ἡ Ἰωάννα ποὺ στεκόταν καὶ φύλαγε στὴν ἐξώπορτα. Ἔρχονται!.. φτάνουν!...

Ὁ Γοδεφρῖδος ἄρχισε νὰ δασκίζῃ νευρικὰ τὸ δωμάτιο καὶ νὰ ξεσκίζῃ τὶς σάρκες του με τὰ νύχια του.

— Ἐ! φώναξε ἄξιφνα, ἂς ἀμυνθοῦμε, ἂς πεθάνουμε τοὐλάχιστον σὰν εὐγενεῖς.

— Μπράβο! φώναξε ὁ Πλουσέτ. Αὐτὸ πρέπει νὰ κάνουμε καί, νὰ εἶσαστε βέβαιοι, ὅτι θὰν τοὺς πάρῃ ὁ Διάβολος!

— Ναί, ναί! φώναξε κ' ὁ Γουλιέλμος. Μπορεῖ νὰ εἶμαστε μόνο τέσσερες, ἀλλὰ ἀξίζουμε γιὰ εἴκοσι...

— Φέρτε μας ὅπλα γρήγορα! εἶπε ὁ Γοδεφρῖδος ἀνυπομονῶντας.

— Κανένας νὰ μὴν κινηθῇ! φώναξε ὁ Φλορεστάν ποὺ ἀνορθώθηκε μὲ ὕφος ἐπιτακτικό. Ὑποκόμη τῆς Θούνης! πρόσθεσε στρεφόμενος πρὸς τὸν ἀδελφό του, ξεχνᾶς ὅτι εἶμαι ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας; Μὲ ποιὸ δικαίωμα διατάζεις ἐδῶ μέσα. Ξεχνᾶς ὅτι πρέπει νὰ ὑπακούῃς στὸ μεγαλείτερό σου;

Ὁ Γοδεφρῖδος γονατίζοντας, ὕψωσε τὰ χέρια του πρὸς τὸν ἀδελφό του καὶ ἄρχισε νὰ τὸν ἱκετεύῃ:

— Ὦ! ἀδελφε μου!... ἀδελφέ μου!... συχώρα με! Δὲν διατάζω πιά!... Σὲ παρακαλῶ! σὲ ἱκετεύω!...

Ὁ Φλορεστάν, κατάχλωμος, ἐξαντλημένος, τοῦ ἀπάντησε πνίγοντας τὴν συγκίνησή του:

— Κ' ἐγὼ σοῦ ἀπαγορεύω νὰ βγῇς ἀπὸ τὸ σπίτι αὐτό.

Καὶ ἀμέσως, ἀφοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ μύλου, κ' ἔστειλε στὸν ἀδελφό του ἕνα τελευταῖο ἀποχαιρετισμό, ἕνα στερνὸ φίλημα, ἔφυγε μὲ λυγμούς.

Ὁ Γοδεφρῖδος, θέλησε νὰ τρέξῃ πίσω του, μὰ ἡ Ἰωάννα, ἡ Μαγδαληνή, ὁ Γουλιέλμος καὶ ὁ Πλουσὲτ τὸν ἐμπόδισαν.

— Ἀφῆστε με νὰ περάσω! φώναξε ἀφρίζοντας.

— Ἐξοχώτατε, εἶπε μὲ σταθερότητα ὁ Γουλιέλμος, δὲν θὰ βγῆτε ἀπὸ δῶ μέσα.

— Ἔτσι λοιπόν, φώναξε ὁ Γοδεφρῖδος, θέλεις νὰ μ' ἐμποδίσῃς νὰ σώσω τὸν ἀδελφό μου;

— Θέλω νὰ σᾶς ἐμποδίσω ἀπὸ τὴν καταστροφή σας, ἐξοχώτατε! Ὅσο γιὰ τὸν ἀδελφό σας, ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ τὸν σώσω ἐντὸς τῆς αὔριον μάλιστα, σᾶς τὸ ὁρκίζομαι!...

— Λὲς ψέμματα! Θέλεις νὰ μὲ γελάσῃς! ἀπάντησε ὁ Γοδεφρῖδος.

— Ποτὲ στὴν ζωή μου δὲν εἶπα ψέμματα! ἀπάντησε σοβαρὰ ὁ Γουλιέλμος. Σᾶς ξαναλέω ὅτι θὰ σώσω τὸν ἀδελφό σας ἔστω καὶ τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ δήμιος θὰ εἶνε ἕτοιμος νὰ καταφέρῃ στὸ λαιμό του τὸ χτύπημά του...

. . . . . .

Ὁ Φλορεστὰν βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὸ μύλο. Ἦταν καιρὸς ἀκόμη. Μιὰ συνοδεία στρατιωτῶν ὑπὸ τὸν δὸν Ραφαήλ, προχωροῦσε ὁλόενα πρὸς τὸ μύλο.

— Τὶς εἶ; φώναξαν μόλις τὸν εἶδαν.

— Ἐάν, κύριος, ζητᾶτε τὸν κόμητα τῆς Θούνης, εἶπε ἥσυχα ὁ Φλορεστάν, εἶνε ἀνωφελὲς νὰ προχωρήσετε ἀκόμη. Ἐγὼ εἶμαι!

Ἀμέσως οἱ στρατιῶται τὸν ἐπεριχύκλωσαν.

— Συγνώμη, εἶπε πάλι ὁ Φλορεστάν, πρὶν ξεκινήσουμε θὰ ἤθελα μιὰ στιγμὴ νὰ μιλήσω ἰδιαιτέρως μὲ τὸν κύριο λοχαγό.

Ὁ δὸν Ραφαήλ ὑπεκλίθη καὶ ἔκανε νόημα στοὺς ἄνδρες του ν' ἀπομακρυνθοῦν λίγο.

— Κύριε, ἄρχισε νὰ λέῃ ὁ Φλορεστάν, ξέρετε πολὺ καλὰ ὅτι μερικοὶ φίλοι μου μὲ ἐφυγάδευσαν ἀπὸ τὴν φυλακή, χωρὶς ἐγὼ νὰ τὸ θέλω. Αὐτὸ θὰ τὸ ἀκούσατε χωρὶς ἄλλο τὴν ὥρα ποὺ βρισκόσαστε κρυμμένος στὸ δωμάτιο τῆς Ἰωάννας.

Ἀκούγοντάς τον ὁ δὸν Ραφαὴλ κοκκίνησε.

— Λοιπόν, ἐξακολούθησε ὁ Φλορεστάν, μιὰ καὶ εἶχα ἀποφασίσει νὰ ἐπιστρέψω στὴ φυλακή μου, μποροῦσα νὰ τό κάνω αὐτὸ χωρὶς νὰ σᾶς περιμένω νάρθῆτε νὰ μὲ συλλάβετε. Εἴστε σύμφωνος;

— Σύμφωνος...

Λοιπὸν νομίζω ὅτι σᾶς ἐξυπηρετῶ ἀφήνοντας σὲ σᾶς ὅλη τὴν τιμὴ τῆς συλλήψεώς μου, πρᾶγμα ποὺ βέβαια θὰ συντελέσῃ πολὺ στὴν προαγωγή σας. Εἰς ἀντάλλαγμα αὐτοῦ θέλετε νὰ μοῦ κάνετε μιὰ χάρη;

— Λέγετε, κύριε κόμη.

— Νὰ μὴν καταδόσετε τοὺς γενναίους ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι μὲ ἐφυγάδευσαν... Χαρίστε τους τὴ ζωή, κύριε... Ἐξ ἄλλου, μοῦ φαίνεται, ὅτι ἔτσι πληρώνετε καὶ τὴν προσβολὴ ποὺ σεῖς προσωπικῶς ἐκάνατε στὸ Γουλιέλμο.

—Ὁ δὸν Ραφαὴλ κοκκίνησε καὶ πάλι, σκέφτηκε μιὰ στιγμὴ καὶ ἀπάντησε.

—Θὰ σιωπήσω, κύριε κόμη. Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.

Σὲ μισὴ ὥρα, ὁ δὸν Ἑρμάνδος, ὁ διοικητὴς τῆς Τουραίνης, μάθαινε μὲ ἀπερίγραπτη χαρὰ τὴ σύλληψη τοῦ κόμητος τῆς Θούνης.

XV

Τὸ καταραμένο χρυσάφι

Τὴν ἄλλη μέρα, στὶς ἑνεάμισι τὸ πρωΐ, ὡς τριάντα χιλιάδες λαοῦ, εἶχαν συγκεντρωθῆ στὴ μεγάλη πλατεῖα τῆς Τουραίνης, ὅπου ἔμελλε νὰ γίνῃ ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις τοῦ κόμητος τῆς Θούνης. Δὲν ἦταν τό θέλγητρο τοῦ αἵματος ποὺ θὰ χυνόταν τὸ ὁποῖο εἶχε συγκεντρώσει, τόσο κόσμο. Ἀπόδειξις αὐτοῦ ἦταν ὅτι τὸ ἴδιο πρωΐ, νωρίτερα, εἶχαν ἀποκεφαλίσει ὀκτὼ πολίτας χωρὶς κανεὶς νὰ παρευρίσκεται στὴν ἐκτέλεση. Ὁ κόμης τῆς Θούνης ὅμως δὲν ἦταν κατάδικος κοινός. Ἡ προσωπικότης του προκαλοῦσε στὸ μεγαλείτερο βαθμὸ τὴ συμπάθεια καὶ τὸ μῖσος τοῦ κοινοῦ. Ὅλο τὸ πλῆθος ποὺ συνέρρεε ὁλόενα ἀπὸ τὶς γειτονικὲς πόλεις καὶ τὰ χωριὰ ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἐνθουσιώδεις ὑπερασπιστὰς καὶ ἐχθροὺς ἀσπόνδους τοῦ κόμητος. Κανένας ἀδιάφορος δὲ βρισκόταν ἐκεῖ.

Λίγο πρὶν ἀπὸ τῆς δεκάτης ὥρας ποὺ εἶχε ὁρισθεῖ γιὰ τὴν ἐκτέλεση ἕνας ἄνθρωπος τυλιγμένος στὸ μαῦρο του μανδύα χτυποῦσε τὴν πόρτα ἑνὸς μεγαλοπρεποῦς μεγάρου κοντὰ στὴ Μητρόπολη. Ἕνας ὑπηρέτης παρουσιάστηκε καὶ τὸν ἔμπασε μέσα σ' ἕνα πλούσιο γραφεῖο, ὅπου ἐργάζετο ἕνας ἄντρας μὲ ἐκκλησιαστικὰ ἐνδύματα. Ὁ νεοφερμένος στάθηκε ταπεινὰ μπρὸς στὸν οἰκοδεσπότη ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν πλούσιο καὶ παντοδύναμο ἱεροεξεταστὴ Γιέχαν Κοτερέλ.

Σηκώθηκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του μόλις ἀντίκρυσε τὸν ἐπισκέπτη.

—Ἄ, σεῖς εἶστε, δὸν Διέγε Διάζ; εἶπε αὐτὸς ποὺ μόλις ἀντίκρυσε τὸν ἐπισκέπτη του σηκώθηκε ὄρθιος.

—Αἰδεσιμώτατε, ἀπάντησε ὁ Ἱσπανός, μοῦ δώσατε χτὲς μιὰ εἰκοσιτετράωρο προθεσμία γιὰ νὰ σκεφθῶ. Ἡ προθεσμία πέρασε, σκέφτηκα καὶ ἔρχομαι καὶ πάλι νὰ σᾶς ὑποβάλω τὴν παραίτησίν μου.

—Ἔτσι λοιπὸν ἐπιμένετε νὰ μᾶς ἀφήσετε, δὸν Διάζ;

—Ἐπιμένω, αἰδεσιμώτατε, ἀφοῦ ἄλλωστε δὲν ἔχετε πιὰ τὴν ἀνάγκη μου. Τὸ ἔργο μου ἐτελείωσε, ὁ βασιλεὺς θριαμβεύει, ἡ ἡσυχία ἀπεκατεστάθη. Τί θὰ κάνω στὸ ἑξῆς στὴν Τουραίνη; τὴ δουλειὰ ἑνὸς χυδαίου κατασκόπου! Ὄχι, δὲν μοῦ ἀρέσει αὐτό.

—Καὶ σεῖς τί σκοπεύετε νὰ κάνετε;

—Τίποτε. Θὰ γυρίσω στὴν Ἱσπανία καὶ θ' ἀρχίσω νὰ ζῶ σὰν καλὸς ἀστός.

— Ἀμφιβάλλω πολὺ γι' αὐτό. Ὅταν κανένας μάθει τρομερὰ μυστικὰ σὰν αὐτὰ ποὺ ξέρετε σεῖς δὲν μπορεῖ νὰ ἡσυχάσῃ.

—Ἐλησμόνησα πιά, ἀπάντησε ὁ δὸν Διάζ, τὰ μυστικὰ τὰ ὁποῖα μοῦ ἀναφέρει ἡ ἐξοχότης σας. Ποτὲ καὶ ἡ παραμικρὰ λέξις δὲν θὰ βγῆ ἀπὸ τὰ χείλη μου.

—Ὦ! ὅσο γι' αὐτὸ εἶμαι ἥσυχος... εἶπε ὁ Κοτερὲλ χαμογελῶντας ἀλλόκοτα.

Ἀφοῦ δὲ σκέφτηκε, ἐπρόσθεσε σὲ λίγο:

— Κτλά, κύριε, ἀπὸ σήμερα εἶσθε ἐλεύθερος. Εἶνε βέβαιο ὅτι μᾶς προσφέρατε μεγάλες ὑπηρεσίες. Ὁρίστε μόνος σας τὴν ἀνταμοιβή σας. Πόσα χρήματα θέλετε;

— Δὲν θέλω χρήματα, αἰδεσιμώτατε. Εἶμαι ἀρκετὰ πλούσιος γιὰ νὰ ζήσω ἀνεξάρτητος.

— Θέλετε τότε ἀξιώματα καὶ τιμάς;

— Ὄχι, αἰδεσιμώτατε.

—Ὡστόσο δὲ μπορῶ νὰ παραδεχθῶ ὅτι ἐργαστήκατε τόσον καιρὸ ἀπὸ μιὰ καθαρὴ ἰδεολογία κινούμενος.

— Ἡ Αἰδεσιμότης σας ἔχει δίκαιο. Ἐργάσθηκα μὲ τὴν ἐλπίδα ἀνταμοιβῆς.

— Καὶ ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ ἀνταμοιβή;

Τὰ μάτια τοῦ Διέγου Διάζ ἄστραψαν.

— Αἰδεσιμώτατε, σὲ δέκα λεπτὰ ἕνας ἄνθρωπος, ἔνοχος ἐγκλήματος καθοσιώσεως θὰ θανατωθῆ. Θέλω νὰ κόψω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια τὸ κεφάλι του.

— Δηλαδή, ἀπάντησε ὁ Κοτερὲλ ἀπαθῶς, θέλετε νὰ ἐκτελέσετε καθήκοντα δημίου;

— Μάλιστα αἰδεσιμώτατε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΣΕΧΕΣΤΑΤΑ ΣΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,,

«Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ...»

Τὸ πλέον αἰσθηματικόν, τὸ σπαρακτικώτερον καὶ γοητευτικώτερον τῶν μυθιστορημάτων.